

Не загубив, а знайшов

Василь Сухомлинський

Коли синові виповнилось дванадцять літ, батько дав йому нову лопату й сказав:

— Іди, сину, в поле, відмір ділянку сто кроків уздовж, сто впоперек і скопай.

Пішов син у поле, відміряв ділянку й копає. А копати він ще не вмів.

Важко було попервах, поки руку набив та й до лопати приловчився.

Наприкінці робота ішла все краще й краще.

Та коли син застромив лопату в землю, щоб перевернути останню скибу, вона зламалась.

Вернувся син додому, а на душі неспокійно: що скаже батько за таку шкоду?

— Пробачте мені, тату, — каже син. — Я вчинив збиток. Лопата зламалась.

— А копати навчився? Копати тобі наприкінці було важко чи легко?

— Навчився, — каже. — І копати наприкінці було легше, як на початку.

— То ти не загубив, а знайшов.

— Що ж я знайшов, тату?

— Бажання трудитись. Це найдорожча знахідка.